

ските имена влазяле въ езическите заговори или произволно, или по нѣкое сближение. Основанието на преданията е било безъ сжмнѣние езическо, но народътъ ги узнавалъ въ новата форма и това имъ давало още по-голѣмъ успѣхъ: като биле записани въ „лжовните“ книжки, които както са види одавна вече сж ходиле между читающите, тие преминале презъ сичката православна славянщина, — защото на сѣкаде намирале въ народътъ тая сжща полухристиянска почва. Отъ пѣрвото тѣхно начало въ Бжлгария ние намираме послѣдната имъ дума между народните предания въ Сибирь. Господствующето духовенство възстанало противъ тие „лжовни“ сказания: то ясно видѣло въ тѣхъ останки отъ старото езичество и инстинктивно чувствовало независимиятъ народенъ елементъ, който сжздалъ тие „лжовни молитви“ независимо отъ неговиятъ собственъ авторитетъ. Индексътъ е сжхранилъ за насъ памѣтътъ за запрещенията и за самите произвѣдения, които сж ги предизвиквале. Но, както ние видѣхме вече, запрещенията не направиле нищо и памѣтниците проживѣле цѣли столѣтия и преминале по сичките славянски племена.

Въ спомѣнатиятъ отъ насъ индексъ отъ 14-то столѣтие сж указани, освѣнъ писанията на попъ Еремия, и много други апокрифически книги, които безъ сжмнѣние сж сжществовале още въ онова време и които и до днесъ са срѣщатъ въ дѣйствително твжрде старите ржкописи. Тие сж биле преводни апокрифически предания, восточно и византийско происхождение, които сж имале такава сжща завлѣкателность за массата, защото съ християнското сжджржание на догмите и на преда-